

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

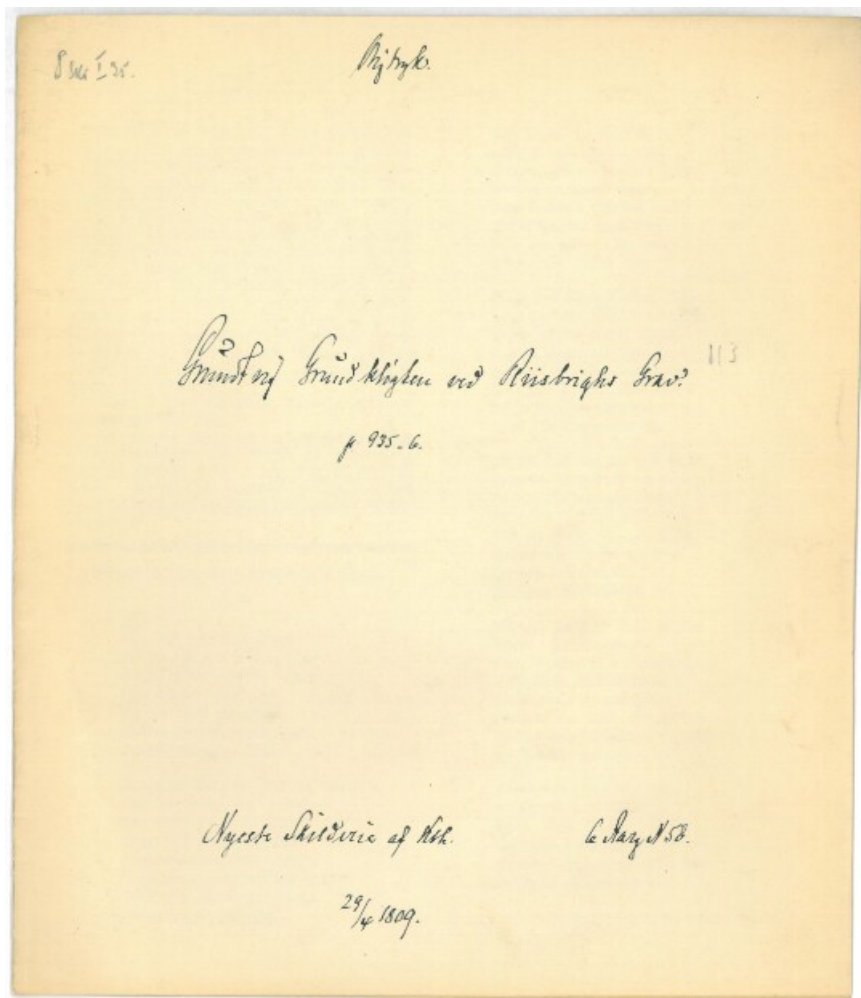
Titel: Grundkløgten ved Riisbrighs Grav

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundkløgten ved Riisbrighs Grav", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1809_113-txt-root/facsimile.pdf (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Den Franske Armee har mistet to højtjente Generaler, Hr. Garnier de la Duchere, Senator og Kammerherre hos Keiseren, og Division-General Caste, Commandant over Arceve, Ionen. Den første døde i Paris og den sidste i Alexandria.

Den Wienske Hofstidende af 15 April indelholder paa 14 Art. Krigsmanifestet mod Frankrig.

Af Hættugen af Hertugdømmet (Davyids) Armeesøerps staae endnu 30,000 Mand ved Ingeffskæb.

Den hele Kongelige Familie i Tredde og en stor Deel af Hofstaten er afgaaet til Leipzig, Naumburg og Weissenfels. Alle Coffer og Decumenter ere førte over Elben til Wittenberg. I hele Staden er ikke mere en eneste Militair, og alle Vaagter besattes af Borgere. — Kjobmandsstanden opretter et eget Corps.

Den 22 April har Keiser Alexander tiltraadt sin Hjemreise fra Abo.

Fra London hedder det, at Admiral Keats har af forsigtighed ladet advoert alle under hans Befaling staaende Skibe, der selle til Svenske Havne, og befaler de Faktorer, der befindes sig i dervedvarende Havne, saa hastig som muligt at forlade samme.

Grundtægten ved Niisbrighs Grav.

Stander lille sorte Mand!
Her med Støvet af min Ven,
Sættet Aften ned paa Jord!
Hoi! skal lode mine Ord
Til den taule Sorgfare,
Kæfens Dvalinger skal svare,
Og skadefæ mine Ord.

Han, hvis Sten nu Jord skal følge,
Han, den Vids, som I følge,
Han mig søgte af sin Tid,
Søgte mig med hellig Nid.
Ei forgæves hae han grundet,
Hvad han ei paa Jord har fundet
Sandt han nu, da Aanden sig
Hæved fra det kolde sig.

Mig at Rur og begrunde
Vilde ham ei Vornen unde
Medens han var her paa Jord,
Efter mine dunkle Spor
Som er vidt i Skrifter spredte
Derfor han saa saare ledte;
Men han tabte ei sin Tro,
Derfor eied Sindet No.

Soag han led paa gamle Dage,
Laud han led, ei led hans Klage,
Freden bygged i hans Ved,
Gud og Boger var hans Trok.
Haardt den Sorg ham prøved,
Flammen Høgerne ham roved,
Røved ham sin sidste Siac
Vidit i Alderdomens Nat.

Da sin Gud han led med Gulle
Ham den Videns at oplulle,
Dør ei Rur gennem Klar,
Hvor selv Natten vorder Klar.
Lukt for Jorden blev hans Die,
Nabnet blev det for det Hoi,
Og han vandret i sin Tro
Did hver Hjerts Aander bo.

Kongen fandt sig Kraft at sig
Hoiere i Landens Rig,
Men en Vands, mer uplettet,
Efter Kristi Gud inkrettet,
Førte Ingen her paa Jord.
Hører du det, taule Sorgfare!
Kæfens hoi Dvalinger mig svare,
Og skadefæ mine D.

Kommer kun I sorte Mand!
Sæfker Vigt af min Ven
Dybt i Graven ned til No!
Sten skal blande sig med Støvet,
Aanden, som i Sten blev prøvet,
Løstet sig til Gud ved No.

Grundtvig.

Den Franske Armee har mistet to højtjenende Generaler, Hr. Garnier de la Duchere, Senator og Kammerherre hos Keiseren, og Division-General Caste, Commandant over Arsele, Ionen. Den første døde i Paris og den sidste i Alexandria.

Den Wienske Hofstidende af 15 April indberholder paa 14 Art. Krigsmanifestet mod Frankrig.

Ud Hættugen af Hertugdømmet (Davyids) Armee sørges paa endnu 30,000 Mand ved Ingeffskabt.

Den hele Kongelige Familie i Tredde og en stor Deel af Hofstaten er afskjaet til Leipzig, Naumburg og Weissenfels. Alle Coffer og Decu-menter ere førte over Elben til Wittenberg. I hele Staden er ikke mere en eneste Militair, og alle Vaagter besattes af Borgere. — Kjobmandsstanden opretter et eget Corps.

Den 22 April har Keiser Alexander tiltraadt sin Hjemreise fra Abo.

Fra London hedder det, at Admiral Keats har af forsigtighed ladet advoert alle under hans Befaling staaende Skibe, der selle til Svenske Havne, og befaler de Faktorer, der befinde sig i dervedende Havne, saa hastig som muligt at forlade samme.

Grundtægten ved Niisbrighs Grav.

Stander lille sorte Mand!
Her med Støvet af min Ven,
Sættet Aften ned paa Jord!
Hoi skal lode mine Ord
Til den taule Sorgfare,
Kieftens Dvalinger skal soare,
Og skadse mine Ord.

Han, hvis Sten nu Jord skal følge,
Han, den Vids, som I følge,
Han mig søgte af sin Lid,
Søgte mig med helig Lid.
Et forgæves hae han grundet,
Hvad han ei paa Jord har fundet
Sandt han nu, da Aanden sig
Hæved fra det kolde sig.

Mig at Rur og begrunde
Vilde ham ei Vornen unde
Medens han var her paa Jord,
Efter mine dunkle Spor
Som er vidt i Skrifter spredte
Derfor han saa saare ledte;
Men han tabte ei sin Tro,
Derfor eied Sindet No.

Soag han led paa gamle Dage,
Laud han led, ei led hans Klage,
Freden bygged i hans Bid,
Gud og Bøger var hans Trok.
Haardt den Sorg ham roved,
Flammen Hogerne ham roved,
Roved ham sin sidste Siac
Vidit i Alderdomens Nat.

Da sin Gud han led med Gulle
Ham den Videm at oplulle,
Dør ei Rur gennem Klar,
Hvor selv Natten vorder Klar.
Lukt for Jorden blev hans Die,
Vahnet blev det for det Hoi,
Og han vandret i sin Tro
Did hver Hjerts Aander bo.

Kongen Aand til Kraft at sig
Hoiere i Landens Rig,
Men en Vandel, mer uplettet,
Efter Kristi Gud inkrettet,
Forte Ingen her paa Jord.
Hører du det, taule Sorgfare!
Kieftens hoi Dvalinger mig soare,
Og skadse mine D.

Kommer kun I sorte Mand!
Sæuker liget af min Ven
Dybt i Graven ned til No!
Sten skal blande sig med Støvet,
Aanden, som i Sten blev rovet,
Løstet sig til Gud ved No.

Grundtvig.

